

La segona cita amb el cicle [Katharsis](#) del Teatre Lliure va tenir lloc ahir a la Sala Fabià Puigserver. Si la primera va ser protagonitzada pel francès **Olivier de Sagazan**, la segona ens arriba des de Bèlgica: **Sarah Vanhee** presenta l'espècie *Oblivion*, una peça que posa en escena, literalment, les deixalles que l'artista va produir durant tot un any. Veure c

gran escenari de la Puigserver es va omplint progressivament d'envasos, bosses de plàstic i altres deixalles és tota una experiència estètica (i política). **Greta Thunberg** aprova aquest espectacle.

'Oblivion' forma part del cicle Katharsis del Teatre Lliure

Avís per a navegants: *Oblivion* dura dues hores i mitja. No passa res, l'última pel·lícula de **Martin Scorsese** és una mica més llarga. Dues hores i mitja és una pel·lícula estàndard, avui en dia. Un parell de coneguts em van comentar, abans d'entrar, que no aguantarien tot l'espectacle. "Dues hores i mitja... on vas a parar!". Tots dos es van quedar. Els acomodadors ens havien avisat, molt amablement, que podíem sortir de la sala en qualsevol moment (només faltaria que estariem parlant d'un segrest) però que, si ho fèiem, no podríem tornar a entrar. *Estupendu*. Durant tota la funció no van marxar quatre o cinc espectadors, cosa que indica que el muntatge és bo. I funciona. Si la tos és un indicador de la qualitat d'un espectacle (zero tos = excel·lència artística), el nombre d'espectadors que abandonen un muntatge de *modernu* diu moltes coses. També és veritat que, si són guiris, marxem menys.

Quan accedim a la sala, la **Sarah Vanhee** ja hi és, col·locant deixalles a l'escenari. Descalça i vestida de negre, va disposant la brossa a terra amb la precisió d'una restauradora d'art. O d'una arxivista: a la banda dreta hi ha més de quaranta caixes de cartó, degudament numerades i amb una data escrita. Des del novembre de 2014 fins al novembre de 2015, Vanhee va intentar no llençar els residus que produïa. Amb excepció de la deixalla orgànica, no patiu. Com a artista entén, també, des dels correus brossa que rebia fins a roba interior vella o males idees. Lentament, i de forma hipnòtica com veure els membres de La Ruta 40 muntant el puzle gegant de [Reiseführer](#) (tot està connectat, *darf*) serem testimonis de com l'escenari de la Fabià Puigserver acaba sent, literalment, un mar de plàstic. Anava a escriure "mar de merda" però seria mentida: les ampolles, papers, tetrabrics, brossa tecnològica, taps per a les orelles o

tovalloletes desmaquilladores estan tan netes que no semblen d'eixe món. Com una cirurgiana que diposita l'instru sobre la taula abans de l'operació, Vanhee tracta cada deixalla, cada trosset de plàstic, cada tap solitari, amb la ma cura.

'Oblivion' forma part del cicle Katharsis del Teatre Lliure

L'acció d'anar buidant les caixes es complementa, no patiu, amb el text que l'artista va dient, en anglès i francès. Dels relats distòpics on els treballadors de l'ajuntament reparteixen les escombraries per les cases (en lloc de recollir-les) al menú dietari (hilarant) de pets i caques o una partitura de textos provinents de la safata del correu brossa. Vanhee enumera en una forma quasi obsessiva, totes les persones que han fet possible aquest espectacle (que l'artista gira pel món des de 2008): des d'amics, exparelles o persones que es va trobar pel carrer un dia, fins als membres de la casa belga de producció **CAMPO**, que és garantia de qualitat. A casa nostra la productora ha portat muntatges com *Five easy pieces* de **Mihaela** i *Multiverse* de **Louis Vanhaverbeke**. No cal afegir res més. A casa som molt de CAMPO.

Sarah Vanhee cita **Roland Barthes**, **Luis Buñuel**, **Peter Sloterdijk** o **Agnès Varda**, però no patiu: *Oblivion* no és un espectacle pretensions. La seva reflexió sobre les deixalles, els residus, la brossa i la merda nostra de cada dia és un assaig escènic, un mirall plantat davant nostre i, al mateix temps, un excel·lent espectacle. Repeteixo: només van necessitar quatre o cinc espectadors.